

Brief aan mijn kleinkind. Dordogne/Ceou juni 2007

Liefje,

Opa en ik lopen al lang op, zoals je weet. Zo waren we in het jaar 2007 in de Dordogne. We waren daar met een groep mensen en eerden de Ceou. Dat is een rivier. Van die rivier kunnen wij veel leren. En wij leren de rivier mensendingen.

Enfin.

Nou is het zo dat er een poppenspeler is. Daar heb ik je al vaker over verteld. De poppenspeler trekt aan alle touwtjes. Van de planten, de bomen, de dieren, de stenen, het water, de lucht, de zon, de aarde, de mensen. De touwtjes zijn voor een mensen oog onzichtbaar, maar de poppenspeler is er altijd en overal. Je kunt hem/haar overal proeven, voelen, zien, horen en ruiken. Maar ja, dat is soms lastig. Want de poppenspeler heeft niet zo'n lijfje als jij en ik. Gek hè.

Goh, hoe moet dat nou? Hoe weet je nou wat?

Nou zijn er gelukkig buiksprekers. En die geven door wat de poppenspeler zegt.

Wij hadden zo'n buikspreker in de groep daar bij de Ceou. Zij heet Font Freide. Dat betekent bron. Zij brengt graag een bezoek aan bronnen. Haar naam heeft het haar meegegeven.

Nou en zij was het die ons leerde om door te luisteren naar de planten, de dieren, de stenen, het water, de lucht de zon en de aarde de touwtjes te leren zien. Wie beweegt wie? Wie beweegt wat? En wat beweegt waar? En hoe beweegt wie? En wanneer? Nou, nou, wat veel beweging hè.

Zeven dagen hebben opa en ik elk op een eigen plek gezeten om naar de touwtjes te leren kijken en luisteren. Dat kun je beter apart doen, want daarna kom je weer meer samen.

Onze plekken waren erg anders. Opa zat hoog en droog, zonnig en helder, alles overziend. Ik zat laag bij de grond. Tussen de planten en het water. Als het regende bleef het droog op mijn plek. Dat was voor mij zo verzorgd door alle wezens om mij heen.

Van één wezen wil ik je nog wat vertellen. Het was een klein dik mannetje van misschien veertig centimeter. Eigenlijk had hij alleen uit een groot rond hoofd met een knobbelneus. Hij zong een versje:

- Ik tater en ik tetter
- ik knobbel en ik knetter
- doe alles naar mijn zin
- in spin de bocht gaat in
- ik hobbel en ik bobbel
- en zit op elke knobbel

Dat was een praatje met een bedding buddha. Leuk hè. Ja, zo vrolijk kan het zijn als je zeven dagen lang op één plek bent.

Het verhaal wordt al wat lang hè. Toch wil ik je nog iets vertellen over dat buikspreken.

De buikspreker en haar volgelingen noem je ook wel Sjamanen. De sjamaan reist van hier naar daar. Hier is hier en daar is de wereld waar mijn vader nu is. De sjamaan kan daar heen reizen. Van hier naar daar en terug. En zo kan ze anderen weer laten zien wat ze onderweg tegenkwam. Dat wat nog niet door andere reizigers is gezien. Net als wanneer wij op reis gaan naar een ander land, weet je wel, en vele nieuwe dingen zien. Zo gingen opa en ik ook op reis en kwamen elke dag met verhalen thuis. Verhalen uit de werelden die buiten ons lijken en er toch altijd zijn.

Zo, dat is dat. De volgende keer zal ik je vertellen over totemdieren die ook buiksprekers zijn.

Ga nu maar lekker dromen mijn kind. Weet je dat een droom ook een reis is?

Ga op reis en geniet!

Kus,

Oma